

UZASADNIENIE

Decyzją z 21 kwietnia 2022 r. znak (...)603. (...).2022 - (...), Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W., powołując się na przepis art. 67 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, odmówił A. K. (1) prawa do zasiłku macierzyńskiego za okres od 21 lutego 2020 r. do 9 lipca 2020 r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, iż zgodnie z powołanym przepisem roszczenie o wypłatę zasiłku macierzyńskiego przedawnia się po upływie 6 miesięcy od ostatniego dnia okresu, za który zasiłek przysługuje. Jeżeli niezgłoszenie roszczenia o wypłatę zasiłku nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby uprawnionej, termin 6 miesięcy liczy się od dnia, w którym ustała przeszkoda uniemożliwiająca zgłoszenie roszczenia. A. K. (1) była zatrudniona u płatnika składek H. K. z siedzibą w E., F. 3, Niemcy od 12 stycznia 2018 r. do 10 kwietnia 2020 r. Ubezpieczona 30 marca 2022 r. w Oddziale ZUS w S., Inspektorat w M. złożyła wniosek o wypłatę zasiłku macierzyńskiego za okres od 21 lutego 2020 r. do 9 lipca 2020 r., a zatem po upływie 6 miesięcy od ostatniego dnia okresu, za który przysługuje zasiłek. Nie ma zatem prawa do zasiłku macierzyńskiego za wskazany wyżej okres.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła A. K. (1). Zaskarżonej decyzji zarzuciła błędne ustalenie stanu faktycznego a przez to błędne zastosowanie prawa materialnego.

W konsekwencji wniosła o zmianę decyzji poprzez przyznanie jej zasiłku macierzyńskiego za okres od 21.02.2020 do 09.07.2020.

Zdaniem skarżącej, z tytułu zatrudnienia u H. K. B.-B. e.V. należały się jej świadczenia z tytułu urodzenia dziecka, w tym macierzyńskie. A. K. (1) była ubezpieczona najpierw w systemie ubezpieczeń w Republice Federalnej Niemiec, a dopiero w 2021 r. została zgłoszona do polskiego systemu ubezpieczeń. Winę za ten stan ponosi niemiecki pracodawca (płatnik składek), który winien wiedzieć, że skoro praca była wykonywana na terenie Polski to tym samym skarżącą od samego początku winna być ubezpieczona w ZUSie. W związku z tym, że płatnik składek tak późno zgłosił skarżącą do ubezpieczeń (a dowiedziała się ona o tym dopiero 18 listopada 2022 r.) decyzja ZUS I Oddziału w W. z 21 kwietnia 2022 r. powinna być zmieniona na korzyść skarżącej i zasiłek macierzyński winien jej być przyznany.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy ZUS I Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Argumentował, że złożone od decyzji z 21 kwietnia 2022 r. odwołanie jest bezzasadne. Zasiłek macierzyński, na warunkach i w wysokości określonych ustawą przysługuje osobom objętym ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa określonym w ustawie z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Zasiłek macierzyński przysługuje ubezpieczonej, która w okresie ubezpieczenia chorobowego urodziła dziecko. Zgodnie z art. 67 ust. 1 i 3 cytowanej ustawy roszczenie o wypłatę zasiłku macierzyńskiego przedawnia się po upływie 6 miesięcy od ostatniego dnia okresu, za który zasiłek przysługuje. A. K. (1) 30.03.2022 r. wniosła roszczenie o wypłatę zasiłku macierzyńskiego za okres od 21.02.2020 r. do 9.07.2020 r., czyli po upływie 6 miesięcy od ostatniego dnia okresu, za który zasiłek przysługuje, a zatem zasiłek macierzyński nie przysługuje. Odwołanie w swojej treści nie wnosi do sprawy nowych okoliczności, które mogłyby skutkować uchyleniem decyzji.

W dalszych pismach procesowych organ rentowy podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Zakład Ubezpieczeń Społecznych kwestionował też podleganie A. K. (2) do ubezpieczeń społecznych mimo, że nie zostało przeprowadzone postępowanie wyjaśniające na okoliczność czy praca była faktycznie świadczona przez skarżącą na rzecz płatnika w reżimie pracowniczym wynikającym z art. 22 k.p., co skutkuje powstaniem tytułu do ubezpieczeń w myśl art. 6 ust. 1, art. 8 ust. 1 oraz art. 13 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Dokument zgłoszeniowy

(...) płatnik przekazał do ZUS dopiero 15 września 2021 r. z datą powstania obowiązku ubezpieczeń społecznych i zdrowotnych od 12 stycznia 2018 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

H. K. B.-B. e.V. zatrudnił A. K. (1) na podstawie umowy o pracę z 12 stycznia 2018 r. Umowa zawarta została na czas określony, tj. na okres opieki nad D. K. (K.). Zgodnie z § 1 umowy, wygasła ona automatycznie wraz z ustaniem opieki nad pacjentką. Płatnik składek zgłosił A. K. (1) do ubezpieczeń społecznych w Niemczech. Do niemieckiej instytucji ubezpieczeniowej odprowadzał też należne z tego tytułu składki.

Pismem z 28 lutego 2020 r. H. K. rozwiązał z A. K. (1) umowę o opiekę nad pacjentką ze skutkiem na 31 marca 2020 r. A. K. (1) wytoczyła przed sąd niemiecki powództwo o uznanie rozwiązania umowy o pracę za bezskuteczne. Na mocy ugody sądowej strony sporu ustaliły datę zakończenia stosunku pracy na 10 kwietnia 2020 r.

13 maja 2020 r. niemiecka instytucja ubezpieczeniowa poinformowała płatnika składek, iż zobowiązany jest do zwrotu 17 608,35 euro pierwotnie zrefundowanych środków, które wypłacił bezpośrednio na rzecz A. K. (1) tytułem świadczeń, w tym opiekuńczych i macierzyńskich.

31 sierpnia 2020 r. H. K. nadany został numer identyfikacji podatkowej.

Dowody:

- zgłoszenie danych płatnika składek, k. 50-51
- potwierdzenie nadania numeru identyfikacji podatkowej, k. 52
- wyciąg z niemieckiego rejestru, k. 53-55, 70-71
- umowa o pracę, k. 56-59, 85-94
- zawiadomienie o wygaśnięciu umowy o pracę, k. 60
- powództwo o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, k. 62-64, 72-77
- pismo niemieckiego zakładu ubezpieczeń, k. 65, 77-80
- wypowiedzenie opieki domowej, k. 66, 81-82
- zakończenie stosunku pracy, k. 65, 83-84

21 lutego 2020 r. A. K. (1) urodziła dziecko we F..

Dowód:

- kserokopia odpisu skróconego aktu urodzenia, k. 61, akta rentowe

13 lipca 2021 r. A. K. (1) została zgłoszona do polskich obowiązkowych ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę przez płatnika składek H. K. (numer NIP (...)). Zgodnie ze zgłoszeniem, obowiązek ubezpieczeń powstał 12 stycznia 2018 r.

Dowód:

- zgłoszenie do ubezpieczeń, k. 21

Pismem z 10 września 2020 r. niemiecki organ ubezpieczeniowy (...) U. (...) poinformował A. K. (1), że jej członkostwo w niemieckim systemie ubezpieczeń zakończyło się 1 maja 2019 r. Wyrejestrowanie zaś nastąpiło z mocą wsteczną,

tak że w sposób nieuprawniony otrzymała ona zasiłek macierzyński za okres od 25 stycznia 2020 r. do 6 marca 2020 w wysokości 546 euro. Z tego względu żądał zwrotu wypłaconego świadczenia.

Dowód:

- żądanie zwrotu nienależnie otrzymanych świadczeń, k. 137-138

Niemiecka instytucja ubezpieczeniowa poinformowała polski organ rentowy, iż A. K. (1) niesłusznie otrzymała z (...) U. (...) zasiłek macierzyński w wysokości 546 euro za okres od 25 stycznia 2020 r. do 6 marca 2020 r.

Dowód:

- odpowiedź na prośbę o udzielenie informacji wraz z tłumaczeniem, k. 22-25

Pozwem z 2 marca 2021 r. A. K. (1) wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od H. K. B.-B. e.V. kwoty 47 964 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 grudnia 2020 r. do dnia zapłaty z tytułu odszkodowania za niezgłoszenie do polskiego ubezpieczenia społecznego.

Pismem z 7 kwietnia 2024 r. A. K. (1) zmieniła dotychczasowe roszczenie w ten sposób, że w miejsce żądania kwoty 47 964 zł wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty 10 730 euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 grudnia 2020 r. do dnia zapłaty.

Dowody:

- kserokopia pozwu, k. 37-39

- kserokopia ugody, k. 40

- kserokopia zmiany powództwa, k. 42

- odpowiedź na pozew, k. 43-47

A. K. (1) uczestniczyła w spotkaniu z pracodawcą oraz księgową, w trakcie którego została poinformowana o planowanym zgłoszeniu jej do ubezpieczeń w Polsce i wyrejestrowaniu z systemu niemieckiego.

Po śmierci osoby fizycznej zatrudniającej A. K. (1), skontaktowała się ona z kancelarią (...) z siedzibą w P., jednak nie otrzymała żadnych konkretnych informacji. W kwietniu/maju 2020 r. skontaktowała się też telefonicznie z niemiecką instytucją ubezpieczeniową. W trakcie rozmowy uzyskała informację, iż pod niemiecki system ubezpieczeń społecznych podlegała jeden dzień.

O powinności zwrócenia się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o zasiłek macierzyński A. K. (1) dowiedziała się w związku z doręczeniem jej wezwania do zapłaty kwoty około 18 000 euro (koszt badań lekarskich, porodu w niemieckim szpitalu) na rzecz niemieckiej instytucji ubezpieczeniowej. Pracownik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych poinformował ją, iż po wpłynięciu składek z instytucji niemieckiej świadczenie z polskiego ubezpieczenia społecznego zostanie wypłacone.

Dowód:

- zeznania A. K. (1), protokół z 4 grudnia 2023 r. 00.09.41-00.33.02 (protokół skrócony, k. 133-134)

30 marca 2022 r. A. K. (1) wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. Inspektorat w M. z wnioskiem o zasiłek macierzyński za okres od 21 lutego 2020 r. do 9 lipca 2020 r.

Dowód:

- zaświadczenie płatnika składek, akta rentowe

Powyższy stan faktyczny w sprawie sąd ustalił na podstawie zeznań odwołującej oraz dokumentów złożonych przez strony do akt przedmiotowej sprawy. Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów sąd ocenił jako w pełni wiarygodne. Na żadnym etapie rozpoznawania sprawy strony postępowania nie zakwestionowały jakiegokolwiek dowodu, nie podniosły jego nieautentyczności lub niezgodności ze stanem rzeczywistym. Były one zatem nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondowały ze sobą, tworząc logiczną całość.

Ponadto w sprawie nie było sporny sam fakt podlegania przez ubezpieczoną A. K. (1) polskim ubezpieczeniom społecznym, gdyż w sprawie nie zostało wszczęte przez polski organ rentowy postępowanie wyjaśniające, polski organ rentowy zewidencjonował składki ubezpieczeniowe dotyczące ubezpieczonej A. K. (1) niemieckiego pracodawcy za okres luty 2018 – luty 2020..

Dowód:

- zgłoszenie do ubezpieczeń formularz (...) k. 21

- zestawienie składek dla ubezpieczonej nr pisma (...) – w aktach zasiłkowych

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie było zasadne.

Zgodnie z treścią art. 83 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2024.497 t.j.) Zakład wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących ustalenia uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Od decyzji Zakładu przysługuje odwołanie do właściwego sądu w terminie i według zasad określonych w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego (art. 83 ust. 2 ww. ustawy).

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (art. 477⁹ i art. 477¹⁴ k.p.c.) i tylko w tym zakresie podlega ona kontroli sądu zarówno pod względem jej formalnej poprawności, jak i merytorycznej zasadności. Postępowanie sądowe zmierza do kontroli prawidłowości lub zasadności zaskarżonej decyzji. Postępowanie sądowe skupia się na wadach wynikających z naruszenia przez organ rentowy prawa materialnego. Przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w decyzji, a między stronami spornych; poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może zaistnieć. W konsekwencji do oceny sądu nie należało ustalenie, czy A. K. (1) w spornym okresie spełniała przesłanki do objęcia jej obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi jako pracownik. Ta okoliczność nie była zresztą kwestionowana przez polski organ rentowy, co wynikało ze stanowiska przedstawionego w pismach procesowych oraz z zestawienia zaewidencjonowanych składek na ubezpieczenie społeczne z konta ubezpieczonej A. K. (1), znajdującego się w aktach zasiłkowych. Warto przypomnieć, że zgodnie z art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, informacje zawarte na koncie ubezpieczonego i koncie płatnika składek prowadzonych w formie elektronicznej, które przekazane zostały w postaci dokumentu pisemnego albo elektronicznego, są środkiem dowodowym w postępowaniu administracyjnym i sądowym. Należy także przypomnieć, że w przypadku ubezpieczonych niebędących płatnikami składek, zgodnie z art. 40 ust 1b ustawy systemowej na ich koncie ubezpieczonego niebędącego płatnikiem składek ewidencjonuje się informacje o zwaloryzowanej wysokości składek należnych, niezależnie od tego czy składki te zostały faktycznie opłacone. Organ rentowy dołączył do pliku akt zasiłkowych wydruk z konta ubezpieczonej A. K. (1), przedstawiający zaewidencjonowane składki za okres od lutego 2018 do lutego 2020 r., co zostało uznane przez sąd iż nie kwestionuje polegania przez ubezpieczoną polskiemu ubezpieczeniu społecznemu i ta okoliczność nie jest sporna. Sąd ustalił także, że co prawda A. K. (1) miała wypłacone świadczenie z niemieckiego zakładu ubezpieczeń, ale po wyłączeniu jej z niemieckiego systemu ubezpieczenia społecznego instytucja niemiecka domaga się zwrotu tego świadczenia (zresztą wypłaconego jedynie za okres 25.1.2020 do 6.3.2020 r. – decyzja k. 137-138).

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie było ustalenie, czy odwołująca z tytułu zatrudnienia w okresie wskazanym kwestionowaną decyzją, posiadała prawo do zasiłku macierzyńskiego.

Stosownie do art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2023.2780 t.j.) zasiłek macierzyński przysługuje ubezpieczonej, która w okresie ubezpieczenia chorobowego albo w okresie urlopu wychowawczego urodziła dziecko. Tytułem tego ubezpieczenia jest zatrudnienie lub inna działalność, których podjęcie rodzi obowiązek ubezpieczenia chorobowego lub uprawnienie do objęcia tym ubezpieczeniem na zasadach dobrowolności w rozumieniu przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Z uwagi na wykonywanie przez odwołującą pracy na rzecz niemieckiego płatnika na terytorium Polski zastosowanie w sprawie znajdują przepisy wspólnotowej koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, a to rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.U.E.L.2004.166.1), a także rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.U.E.L.2009.284.1). Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego należy do kluczowych kwestii związanych z realizacją swobody przemieszczania się w Unii Europejskiej oraz podejmowania aktywności zawodowej. Polska status państwa członkowskiego Unii Europejskiej uzyskała 1 maja 2004 r. a zatem przepisy rozporządzeń dotyczących koordynacji krajowych systemów zabezpieczenia społecznego stosuje bezpośrednio.

W preambule Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego określono cele, jakimi się kierowano wprowadzając ten akt. Wskazano w niej, że koordynacja zasad musi gwarantować, że osoby przemieszczające się we Wspólnocie, osoby pozostające na ich utrzymaniu i osoby pozostałe przy życiu zachowują prawa i korzyści już nabyte i te, które są w trakcie nabywania. Niezbędne jest poddanie osób przemieszczających się we Wspólnocie systemem zabezpieczenia społecznego tylko jednego Państwa Członkowskiego w celu uniknięcia zbiegu mających tu zastosowanie przepisów ustawodawstw krajowych oraz komplikacji, które mogłyby z tego wynikać. Aby jak najbardziej skutecznie zagwarantować równość traktowania wszystkich osób pracujących na terytorium Państwa Członkowskiego, stosowne jest uznanie, jako ogólną zasadę, że ustawodawstwem mającym zastosowanie jest ustawodawstwo Państwa Członkowskiego, w którym zainteresowana osoba wykonuje swą pracę jako pracownik najemny lub na własny rachunek.

Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego państw członkowskich Unii Europejskiej opiera się zatem na zasadzie, że osoby przemieszczające się na terytorium Unii Europejskiej podlegają systemowi zabezpieczenia społecznego tylko jednego państwa członkowskiego (art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004). Zasada jednego ustawodawstwa określona tym przepisem podyktowana została koniecznością zapewnienia ochrony socjalnej osobom przemieszczającym się w obrębie Unii Europejskiej oraz wykluczeniem podwójnego obciążania obywateli Unii. Z tej zasady wynika bardzo istotna dyrektywa postępowania zarówno dla organów rentowych, jak i sądów pracy i ubezpieczeń społecznych. Decyzja organu rentowego i wyrok sądowy nie mogą doprowadzić ani do pozbawienia danej osoby ochrony wynikającej z określonego systemu zabezpieczenia społecznego, ani do objęcia jej więcej niż jednym systemem.

W myśl art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/04 osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swoją pracę najemną. Wynika stąd generalna zasada, na podstawie której pracownik najemny oraz osoba prowadząca działalność na własny rachunek podlega ustawodawstwu państwa, w którym wykonuje zatrudnienie lub działalność (*lex loci laboris*). W odniesieniu do odwołującej uznać należało, że podlegała ona w dniu urodzenia dziecka (21 lutego 2021 r.) w zakresie ubezpieczeń społecznych ustawodawstwu polskiemu. Jak wynika z dokonanych w sprawie ustaleń, odwołująca na podstawie umowy o pracę na czas określony zawartej z płatnikiem składek wykonywała pracę na terytorium Polski. Potwierdzeniem właściwego ustawodawstwa jest wspomniana wyżej odmowa

przyznania jej prawa do zasiłku macierzyńskiego przez niemiecką instytucję ubezpieczeniową oraz wezwanie do zwrotu nienależnie wypłaconego świadczenia.

Sąd miał przy tym na względzie również nieprawidłowości po stronie samego płatnika, który dopiero 13 lipca 2021 r. zgłosił odwołującą do ubezpieczeń w kraju, w którym świadczyła pracę. Uprzednio zaś błędnie opłacał składki na ubezpieczenie społeczne do niemieckiej instytucji ubezpieczeniowej. W ocenie sądu, występujące po stronie płatnika składek nieprawidłowości w zakresie ustalenia właściwego ustawodawstwa dla pracownicy nie powinny obciążać jej odpowiedzialnością w postaci wyłączenia z systemu ubezpieczeń społecznych.

Zważywszy na zastosowaną przez organ rentowy argumentację zaznaczyć nadto należy, iż zgodnie z art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, roszczenie o wypłatę zasiłku chorobowego, wyrównawczego, macierzyńskiego oraz opiekuńczego przedawnia się po upływie 6 miesięcy od ostatniego dnia okresu, za który zasiłek przysługuje. Organ rentowy odmówił A. K. (1) prawa do wypłaty zasiłku macierzyńskiego z ubezpieczenia chorobowego za sporny okres, albowiem w jego ocenie doszło do przedawnienia roszczenia. Przede wszystkim jednak roszczenie odwołującej winno być rozpatrzone w kontekście art. 67 ust. 3 ustawy zasiłkowej, który stanowi, iż w przypadku kiedy niezgłoszenie roszczenia o wypłatę zasiłku nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby uprawnionej, termin 6 miesięcy liczy się od dnia, w którym ustała przeszkoda uniemożliwiająca zgłoszenie roszczenia. Bezsprzecznie, odwołująca w okresie zasiłkowym nie miała świadomości, iż nie przysługuje jej prawo do zasiłku macierzyńskiego z niemieckiej instytucji ubezpieczeniowej. Poinformowana została wprawdzie przez pracodawcę, iż zostanie wyrejestrowana z niemieckiego systemu ubezpieczeń i podjęta zostanie próba zgłoszenia jej do ubezpieczenia w Polsce. Następnie jednak osoba ją zatrudniająca zmarła, a sprawy związane z działalnością przejął podmiot prowadzący obsługę prawną. Odwołująca otrzymując wezwanie do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia podjęła działania celem wyjaśnienia swojej sytuacji. Tym samym, dopiero w momencie uzyskania pełnej informacji co do swojej sytuacji, w tym wiadomości o wpłynięciu składek ustała przyczyna niezależna od odwołującej uniemożliwiająca złożenie stosownego wniosku. Niezwłocznie też, bo 30 marca 2022 r. odwołująca zgłosiła bezpośrednio do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, z pominięciem płatnika, wnioski o przyznanie jej prawa do zasiłku macierzyńskiego za okres od 21 lutego 2020 r. do 9 lipca 2020 r. i tym samym dochowała terminu sześciomiesięcznego. Tym samym, w ocenie sądu, nie było żadnych podstaw do odmowy przyznania odwołującej prawa do zasiłku macierzyńskiego.

Zaskarżona decyzja skutkowałaby zaś tym, że w okresie w niej wskazanym A. K. (2) de facto zostałaby pozbawiona świadczeń zarówno z polskiego jak z niemieckiego systemu ubezpieczeń społecznych. Z tych też względów na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzeczono jak w wyroku.

Z:

(...)

- (...)

(...)

(...)